

عنوان مقاله:

بررسی عناصر اصلی حقوق ملت در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی قانون اساسی و توسعه (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

الهه رنجکش سیاهکل - پژوهشگر حقوق، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

صادق مرادی - پژوهشگر دکتری تخصصی و مدرس حقوق دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

خلاصه مقاله:

حقوق اساسی، مبین دیدگاه حاکمیت در خصوص چگونگی حکمرانی بوده و اصلی ترین مقاصد قانونگذاری در هر کشور، تصریح، تشریح و تضمین حقوق و آزادی های ملت و متعادل سازی و تعیین حدود حاکمیت دولت در تقابل با آن است. از حیث آن که حقوق و آزادی های ملت در قانون اساسی کشور، برگرفته از شرع اسلام است، بنابراین، حقوق و آزادی های مدنظر قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران برای ملت در حدود معین شرع اسلام، تعیین شده و حقوق و آزادی های مزبور نباید و نمی تواند خارج از این موازین باشد. این در حالی است که امروزه در عرصه بین الملل، حقوق بشر، بسیار مورد توجه واقع شده و حتی الامکان بدون توجه به اقتضائات ایدئولوژیک است. با در نظر گرفتن آنکه حقوق بشر بیانگر حقوق حداقلی بشر است، لذا وجود تناقض میان قوانین اساسی کشورها به مثابه عدم توجه به حقوق حداقلی ملت است و این امر را در عرصه سیاست تبدیل به اهرم فشاری بر جوامعی که این حقوق حداقلی را رعایت نمی کنند، می نماید. لذا یکی از سیاست های هر نظام حاکمیتی باید توجه به حقوق حداقلی ملت باشد. در پژوهش حاضر نویسندگان ضمن بهره گیری از روش کتابخانه ای به تحلیل و نقد و بررسی تصریحات قانون اساسی، پیرامون حقوق و آزادی ها پرداخته و نقاط قوت و ضعف به فراخور بحث مطمح نظر بوده و در نهایت، این نتیجه حاصل شده است که هرچند حقوق و آزادی ها در سطح تصریحات قانون اساسی، ذیل یک فصل جداگانه از جایگاه قابل اعتنایی برخوردار است، اما با در نظر گرفتن عبارات عام مفاد قانون اساسی در تحدید آزادی ها، با رویکرد تفسیری موجود، تحقق آزادی به کیفیت مورد نظر قانونگذار اساسی تامل بیشتری را اقتضا دارد.

کلمات کلیدی:

قانون اساسی، آزادی، حقوق ملت، حقوق و آزادی ها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1706042>

